

grumme Rædsel og det Had, de havde vakt i hendes Sjæl. Med uudsigelig Fryd, en ubeskrivelig Lettelse indsaa hun, de ene og alene var Fostre af uvidende og halv-vilde Menneskers sygelige Drømme — ikke Aabenbaringer af en Guddom.

Et eneste Punkt i hendes Trosbekendelse stod endnu uafgjort. Det var Doktrinet om Kristi Guddommelighed. Endnu havde hendes Tvivl ikke povet at angribe denne Del af Troens Mysterium. Men, naar »evig Straf« ikke var til, behøvedes »Forsoningslæren« ikke og Miraklet, Guddommens Inkarnation i et Menneske, var da fuldstændig overflødigt. Hun vidste, at denne Inkarnation gik igen i mange forskellige Religionssystemer, ikke en Gang var særlig for Kristendommen alene. Men dette Dogme om Gud og Menneske i én Person var saaledes indvævet i alle hendes religiøse Forestillinger, i al religiøs Kunst og Musik, i enhver skøn og ideel Tanke hun havde nærret, at hun frygtede for og længe udsatte at tage ogsaa dette Spørgsmaal op til grundig Drøftelse.

Og intet Under, at hun gøs tilbage for Udfaldet af denne Undersøgelse. Thi hun kunde med Undertagelse af dette opgive Troen paa alt andet og dog vedblive at være Medlem af den engelske Kirke (broadchurch), der er meget liberal og rummer mange forskellige Afskygninger af Tro indenfor sine Mure.

Men Kristi Guddommelighed er dog den faste Grundvold for alles Tro. Havde hun først forkastet den, var det Hykleri at kalde sig Kristen, og en uafviselig Pligt for et ærligt Sind blev det da at bekende dette. Og hertil kom, at hun var en Præsts Hustru. I Følge sin Stilling nødt til at bivaane Gudsstjenssten, nødt til at deltage i Nadverens Sakramente.

Hidtil havde kun aandelig Lidelse været den Pris, der ubønhørlig forlangtes af den sandhedssøgende Aand. Nu vilde der til al den indre Strid blive føjet en lige saa haard Kamp mod ydre Magter — og hvor langt den vilde føre, hvor smertelig den vilde blive, hvilke Ofre den vilde koste, var det umuligt at forudse.

Kvindebevægelsen blandt Syerskerne.

Der har i det sidste halve Aar gaaet en stærk Bevægelse gennem Syerskerne i København. Navnlig har *Kaabesyerne* ytret en stærk Protest mod de stadig synkende Lønningsforhold. At der uden en samlet Optræden ikke kunde være Tale om at sætte deres Fordringer igennem, har de som andre Arbejdere selvfølgelig indset.

Der indkaldtes derfor ved Hjælp af andre Kvinde-sagsvenner et Møde i *November* paa Østergade 15. Desværre var Lokalerne der for smaa, og flere hundrede Syere maatte gaa uden at deltage i Mødet.

Det blev imidlertid klart ved dette Møde, at det var paa høje Tid, at Syerne tog Sagen i deres egen Haand, om de ikke fuldstændig skulde synke, og at

Samfundet er daarlig tjent med en hel Klasse Kvinder, der ikke har anden Udsigt end dø af Sult, hvis de vil arbejde som Syere og leve hæderligt.

Der dannedes strax en Forening, som kaldte sig »*de samlede Syere*«, hvor der indmeldte sig et Par hundrede Syere.

Den har nu arbejdet energisk i tre Maaneder, men efter mange Syerskers Mening har dens Virksomhed ikke været kraftig nok, der er ikke endnu fremlagt Resultater om Lønforhøjelse eller andet.

Disse misfornøjede havde derfor den 26. Februar indkaldt til et offentligt Møde for at danne en ny Forening, der skulde søge at ordne Spørgsmaalet om en Lønningsforhøjelse hos de lavest betalende Arbejdsgivere i Kaabefaget.

Imidlertid var Stemningen paa Mødet saa fuldkommen for, at Oppositionen burde tiltræde *den allerede dannede Forening*, da man med Rette mente, at *tre* Maaneder ikke var et Tidsrum, i hvilket der kunde frembringes store Resultater.

Det blev derfor vedtaget, at de, der havde indkaldt til Mødet, sluttede sig til »*de samlede Syere*« for i Fællesskab med dem at lægge al Kraft paa at skaffe Syerne en Lønningsforhøjelse i Kaabefaget.

De beskedne Fordringer, der her er rejst, vil sikkert med Lethed sættes igennem. Den offentlige Mening taler saa fuldstændig til Gunst for Syernes Fordringer, saa Arbejdsgiverne ikke vil kunne slippe for at opfylde disse, og hvad der har end mere Betydning for denne Sag er, at saa godt som alle Kvindeforeninger i København i denne Tid har sammensluttet sig i alt, hvad der angaar *Kvindernes økonomiske Forhold og retslige Stilling*, saa at de nu ved en saa alsidig Agitation, som de herved er i Stand til at udfolde, let vil kunne vinde Folks Deltagelse for Syernes Fordring til Lønningsforhøjelse i Kaabefaget; thi hvor der tidligere kun kunde træde nogle hundrede op, vil nu Tusinder støtte og kræve disse Fordringer. Selvfølgelig vedbliver de enkelte Foreninger at arbejde for deres egne Fordringer indadtil som tidligere.

Hr. Morescos store Lagerforretning vil rimeligvis være den Skanse, Stormen først skal gælde, men det glæder os at kunne meddele efter sikkert Forlydende, at Hr. Moresco allerede selv forinden har bestemt at imødekomme Syerskernes rimelige Fordringer, saa Henvendelsen her blot vil blive en Formsag.

Der bliver bestandig fra Fabrikanternes Side fremhævet, at Syning ikke kan blive andet end et Bierhverv for Kvinder, hvoraf de ikke kan leve, men da det er en Kendsgærning, at Tusinder er tvungne til at leve af Syning, er det ogsaa Kvindernes Mening, at det maa lønnes som selvstændigt Erhverv.